

Съ какво право азъ се разпореждахъ съ чуждия животъ? За да удовлетвори това мръсно и низко чувство, което се нарича отмъщение? Каква жертва не бихъ сторилъ сега, за да върна този животъ!

Нервното сътресение ме задържа известно време въ болницата. Азъ се страхувахъ да запитамъ за кучето, и никой не ми напомняше за него. А когато станахъ отъ леглото и оздравѣхъ, животътъ ми пакъ тръгна по старому. Азъ отново бѣхъ длъженъ да се уча и да марширувамъ.

Като минавахъ по площада, азъ видѣхъ, за мое голѣмо очудване, че убитото отъ менъ куче седѣше до бай Якима, изплезило езикъ отъ жегата. То ме позна и дойде тичешкомъ при мене, като че ли нищо не бѣ станало, увирайки се между краката ми съ нѣжно скимтене. То останало живо, а тамъ въ обора, навѣрно, азъ съмъ хвърлилъ камъка въ глината. Това бѣше твърде неочаквано за менъ. Сърдцето ми биеше, като на ранена птица. Азъ се задушвахъ отъ жалостъ, срамъ и умиление. Азъ, човѣкътъ воденъ отъ злоба къмъ човѣкъ, се решихъ да убия въ нищо невиновното животно. Това животно, подложено отъ менъ на страшни мъчения, бѣ забравило всичко и дойде при мене съ пълно довѣрие.

Кучето се показва по-добро отъ човѣка. Азъ съзнахъ това. Азъ почувствувахъ къмъ него любовъ и уважение и оттогава нататкъ не пропускахъ безъ чувство на дълбоко внимание нито едно животно.

Превелъ: Трайко Симеоновъ.

